

Συνεκέντρωσαν λοιπόν οἱ ἐν τῇ πυρᾷ ἀπάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις καὶ βοηθείας πρὸς τὸ μέρος τοῦ λευκοῦ πύργου καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Πέτρου· ὁ δὲ ταγματάρχης Ἑβρίγκτων, βλέπων τὰς φλόγας διευθυνομένας πρὸς τὸν πύργον τῶν Ἀδαμάντων τοῦ στέμματος, διέταξε νὰ θραύσουν τὰς θύρας αὐτοῦ, διότι τὰ κλειδιά εὗρισκοντο παρὰ τῷ θαλαμηπόλῳ, καὶ μετὰ πέντε λεπτά ἐβλέπε τις τοὺς ἐξερχόμενους φύλακας καταπεφορτωμένους σκήπτρα, διαδήματα, καὶ παντοειδῆ διακόσμητα κοσμήματα, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ στέμμα Καρόλου τοῦ Β'· τὸ στέμμα τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἢ ἡ βασίλισσα φέρει εἰς τὰς βουλὰς, τὸ χρύσειον διάδημα τῆς βασιλείας, τὰ διάφορα τῶν εἰς τὰς τελετὰς φερομένων στεμμάτων, τὴν ἔλαιοφόρον φιάλην (l'amboule), τὸν χρύσειον ἀσπὸν, τὴν Ῥομφαίαν τῆς εὐσπλαγχνίας. Ὁ ταγματάρχης Ἑβρίγκτων κατέθεσεν ἀμέσως τοὺς πολυτίμους τούτους θησαυροὺς εἰς τὰ ὑπόγεια, διὰ νὰ φυλαχθῶσιν ἐκ τοῦ πυρός. Τὴν ἐπιούσαν ἔμαθα ὅτι μεταφέρθησαν οἱ θησαυροὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν χρυσοχῶν τῆς Α. Μ. συνοδευομένων διὰ φρουρᾶς.

(Magasin Pittoresque.) A. I.

ΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ.

Ἡ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Ἁγ. Βερνάρδου κεῖται ἐπὶ τῶν μεθόριων Ἑλβετίας καὶ Σαρδηνίας, εἰς ὄρεινὴν τινα δίοδον τῆς Πεννίνης (Pennines) σειρᾶς τῶν Ἄλπεων, μεταξύ τῆς ἑλβετικῆς χώρας Valais καὶ τοῦ Πεδεμοντιῦ. Τὸ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὕψος αὐτῆς λογιζέται περὶ τὰς 8,000 Ἀγγλικῶν ποδῶν, καὶ εἶναι ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ ἢ κατοικηθεῖσα ἐν εὐρωπῇ. Φημιζέται δὲ ἡ μονὴ αὕτη ὑπὸ πάντων τῶν περιηγητῶν, οἵτινες εἶδον ἢ κατέλυσαν ἐν αὐτῇ, διὰ τοὺς Μοναχοὺς οἵτινες δεικνύουσι υπεράνθρωπον ἡρωϊσμόν, καὶ ἀγγελικὴν ἀγαθότητα καὶ φιλοξενίαν, υπερβαίνοντες τοὺς χιονοσκεπεῖς βράχους καὶ ὄρη ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγαλητέρων τῆς φύσεως παραχῶν, τῶν ἀκαταπαύστων σχεδὸν εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, καὶ ἰγνηλατοῦντες ἀνευρίσκουσι πάντοτε τοὺς δυσχυεῖς περιηγητὰς καὶ ἄλλους, οἵτινες ἀποπλανηθέντες χάνουσι πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ σωθῶσιν ἐκ τῶν ἀβύσσων εἰς αἷς περιέπεσαν.

Διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ἰδέαν τοῦ σωτηρίου τούτου καταστήματος, καταχωροῦμεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινα ἐκ τῆς ἐκθέσεως Γάλλου τινὸς περιηγητοῦ, τοῦ K. Mallet du Pan, ἐπισκεψθέντος αὐτὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. « Περὶ τὰ τέλη Ἀπριλ. τοῦ 1755, λέγει ὁ Γάλλος περιηγητὴς, ἐπορευομένη εἰς Πεδεμοντιὸν διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μεγ. Ἁγ. Βερνάρδου. Πρὸς τὰς 4 μ.μ. ἡ μικρὰ συνοδία, μετ' ἧς ἀνήλθον τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην δίοδον, ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἀναλαβούσα τὰς δυνάμεις τῆς εἰς τὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου ταύτης ξενῶνα, ἐκίνησε πάλιν διὰ νὰ κοιμηθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Ἀόστις. Ἦδῃ ὁ ἥλιος ἔχασε τὴν θερμότητά του, καὶ ἡ σπῆν γλαυκότης τοῦ οὐρανοῦ μετεβάλλετο· νέφη δὲ τινα ἤρχισαν νὰ κυλιώνται ὑπὲρ τῶν κορυφῶν τῶν βράχων καὶ νὰ ἐπισωρεῦνται εἰς τὰ ἀπόκεντρα καὶ γνάμια τῆς ἐρημίας ταύτης μέρη. Ἦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἄλπεων κερσελώδης δειλὴ ἐκλόνησε τὸ θάρος μου·

ὄβην ἀπεφάσισα νὰ διανυκτερεύω μετὰ τῶν φιλοξένων μοναχῶν, οἵτινες συνεμερίζοντο τὰς προαισθήσεις μου.

« Καὶ τῷ ὄντι, αἱ προαισθήσεις αὗται δὲν μᾶς ἠπάτου· πρὸς τὰς ἐξ τὸ καταψυχρὸν τοῦτο ὄροπέδιον κατεσκοτίσθη· τὰ νέφη, ὠθούμενα ὑπ' ἀνέμου βορειοδυτικοῦ μετὰ ταχύτητος τρομερᾶς, ἐστροβιλοῦντο περὶ τοὺς βράχους, καὶ ἤδη ἀντίχει ὁ μεμακρυσμένος καὶ ὑπόκωφος τῶν χιονοσιεβᾶδων κρότος, καὶ τῶν ἀτόμων τῆς πολυπληθοῦς χιόνος ὅτε μὲν ἐκ τῶν ὀρέων ἀπασπαμένης, ὅτε δὲ πιπτοῦσης ἐξ οὐρανοῦ, τοῦ ὁποῦ ἀμαυροῦσα τὴν ἀσθενῆ αὐταύγειαν, ἐπέχεε σκότος φιλαφητὸν ἐπὶ τῶν πέριξ ἀντικειμένων ».

« Ἐνῷ καθήμενος πλοῖον λαρπαδιζούσης τινὸς πυρᾶς, συνωμίλου περὶ τῶν συνεπιῶν τῆς καταγιγῶδος μετὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς, οἱ φιλόξενοι μοναχοὶ ἐπορεύθησαν νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ χρέη των, ἢ μᾶλλον νὰ ἐξασκήσωσι τὰς καθήμενὰς αὐτῶν ἀρετὰς· πλήρεις ἀφοσιώσεως ἔλαβε καθεὶς αὐτῶν τὴν θέσιν του εἰς τὰς παγετώδεις ἐκείνας Θερμοπούλας, ὄχι πρὸς ἀπώθησιν ἐχθροῦ, ἀλλὰ διὰ νὰ τεινῇ χεῖρα ἀρρώγων εἰς ἀποπλανηθέντας περιηγητὰς πάσης τάξεως, παντὸς ἔθνους, πάσης θρησκείας, καὶ εἰς αὐτὰ προσέτι τὰ ἀποσκευὰς μετακομίζοντα ζῶα. Τινὲς τῶν υπερανθρώπων τούτων μοναχῶν ἀνεβρίχοντο ἐπὶ τῶν ἐκ γρανίτου πυραμίδων, τῶν περικυκλούστων τὴν ὁδὸν αὐτῶν, με σκοπὸν ν' ἀνεύρωσι συνοδίαν τινα ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἀπελπισίᾳ, καὶ ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς φωνὰς τῆς βοήθειαν ἐπικαλουμένης ἀπελπισίας· ἄλλοι ἤνοιγον τὴν δίοδον τῆς ὑπὸ προσφάτου χιόνος κεκαλυμμένης ἀτρατοῦ, κινδυνεύοντες νὰ χαθῶσιν, ὑπὸ τὰς χιονοβράχιας· τοὺς κρημνοὺς, τοῦ ψύχους, τὸ ὁποῖον ἡρωϊκῶς ὑπομένουσι, καὶ ν' ἀποπλανηθῶσι, τετυφλωμένοι σχεδὸν ὑπὸ τὴν περι αὐτοὺς στροβιλομένην χιόνα, ἐνῷ τείνουσιν οὖς προσεκτικὸν εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, εἰς τὸν μᾶλλον ἀνεπαίσθητον ἤχον, ἀνακαλοῦντα αὐτοῖς τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου. »

« Ἐπίσης ἄγρυπνοι καὶ παράτολμοι, δὲν ἀφίνουσιν οὐδένα δυσυχῆ νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτοὺς εἰς μάτην· ἐκθάπτοντες αὐτὸν ἡμιθανῆ ὑπὸ τὰς χιονοσιεβᾶδας, τὸν ἀναψυχοῦσι τρέμοντα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ τρόμου, καὶ τὸν μεταφέρουσι ἐπὶ τῶν βραχιόνων των, ἐνῷ οἱ πόδες αὐτῶν ὀλισθαίνουσι ἢ βυθίζονται εἰς τὴν χιόνα. Ἴδου τὸ ὑπόργημα των, ὑποὐργημα διαρκοῦν νύκτα καὶ ἡμέραν! Ἡ σωτήριος αὐτῶν εὐσέβεια ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τοὺς κατατραμένους τούτους τῆς φύσεως τόπους, παρουσιάζουσα θέαμα ἐνδεδεχόυς ἡρωϊσμοῦ, οὐδέποτε ὑμνησθησομένου ὑπὸ τῶν κολάκων μας. »

« Πρὸ μιᾶς ὄλης ὥρας, πέντε μοναχοὶ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν των ἐπορεύθησαν εἰς τὰ ἴχνη τῶν περιηγητῶν, ὅτε αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν ἀνῆγγειλον εἰς ἡμᾶς τὴν ἐπιστροφὴν των. Νοήμονες σύντροφοι τῶν ἐκδρομῶν τῶν κυρίων των οἱ ἀγαθοποιοὶ οὗτοι μολοσσοὶ, ἰγνηλατοῦσι πάντοτε τοὺς δυσχυεῖς οἵτινες ἀπεπλανηθήσαν. Εἰς τὴν φωνὴν τῶν περῶν τούτων βοηθῶν, ὁ πρῶν ὀργῶν καὶ ἔντρομος περιηγητὴς λαμβάνει αἰφνης ἐλπίδα καὶ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη των ἀσφαλῆς. Ὅταν δὲ αἰ ὡς ἀστραπαὶ ταχεῖαι χιονοβράγια καταβάψωσι περιηγητῆν τινά, οἱ μολοσσοὶ τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου ἀνακαλύπτοντες αὐτὸν ἐγγύς τῆς ἀβύσσου ἐκείνης, ὀδηγοῦσιν ἐκεῖ τοὺς

μοναχός, οἵτινες μεταφέροντες τὸ πτώμα, περιποιοῦνται αὐτὸ μετὰ κήδους σπανίως ἀποβαίνοντος ἀτελεσφορήτου. »

« Μετ' ὀλίγον ἠνοιχθῆ ἡ ἐσών εἰς δέκα πρόσωπα καταβέβλημένα ἐκ τοῦ ψύχους, τῆς χανώσεως καὶ τοῦ τρόμου. Οἱ ὀδηγοὶ τῶν ἐλητηρήσαντων τοὺς ἰδίους αὐτῶν κόπους, καὶ ἀπὸ τοῦ λευκοτάτου ὑφάσματος, μέχρι τῶν ποτῶν τῶν μᾶλλον ζωογόνων, πᾶν ὅ,τι βοήθημα δύναται νὰ χορηγήτῃ τελεία φιλοξενία, πᾶν ὅ,τι δυσκόλως καὶ δι' ἀδράς δαπάνης εὐρίσκει τις εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν πόλεόν μας, ὅλα ταῦτα ἦταν ἔτοιμα παρευθὺς, ἀδιακρίτως διανεμόμενα, καὶ μετὰ πλείστης εὐαισθησίας καὶ συμπαθείας μεταχειριζόμενα. »

Ἄλλος τις περιηγητὴς ὀμιλῶν περὶ τῶν κυνῶν τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου, ἐπιφέρει τὰ ἐξῆς περὶ τῆς τύχης ἧς ἔτυχον τὰ δυστυχῆ ταῦτα ζῶα.

« Πρὶν ἀναχωρήσωμεν τῆς μονῆς, ἐπορεύθημεν ν' ἀποχαιρηθῶμεν καὶ νὰ χαϊδεύσωμεν τοὺς τετράποδας φίλους μας. Εἰς αὐτῶν ἐξαιρέτως, ἔλαβεν ὑπὸ τῶν μοναχῶν τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀνεκτιμήτου, διὰ τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἀνδρείαν καὶ θμωστοφίαν. Οἱ ὀδοποροὶ ἔχουσιν ἀπείρους πρὸς τὸ γενναῖον τοῦτο ζῶον ὑποχρέωσεις, τὸ ὅποιον ἔστωτε πολλοὺς αὐτῶν ἐξ ἀναπνεύσεως θανάτου, καὶ περὶ οὗ διεγούνηται πολλὰ θαυμάσια καὶ ἠδονικὰ ἀνέκδοτα. Πλὴν ἡ τύχη τῶν ζῶων τούτων ὑπῆρξεν ἐπὶ τέλους λυπηρὰ· διότι περὶ τὰ τέλη τοῦ προσεχούς φθινοπώρου κατεκρανησθήσαν εἰς τὴν ἄβυσσον τρομερᾶς τινος φάραγγος, καὶ ἐχώθησαν εἰς βάθος πολλῶν ἑκατοντάδων ποδῶν ὑπὸ ἀπροσδοκῆτου καὶ τρομερᾶς τινος χιονορρόχαιας. Εἰς αὐτῶν, μὴ διαβάς τὸ πέρασμα βράχου τινος μετὰ τῶν ἐπιλοιπίων, διεσώθη· οἱ δὲ λοιποὶ οὐδ' ἠκούσθησαν, οὐδ' ἐφάνησαν πλέον. »

A. I.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΡΑΝΔΟΙΣ.

.. Ἡ Λένιος λίμνη, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς νήσου εἰς τὸ κομητάτον τοῦ Κέρην, περιλαμβάνει σχεδὸν ῥεῖς χιλιάδας τετραγωνικὰ στρέμματα. Περικυκλοῦται ὑπὸ ὄρεων κεκαλυμμένων ἀπὸ τῆς ὑπερείας μέχρι τῆς κορυφῆς ἀπὸ ὄρεις, σμίλακας, πρίνους καὶ κομαρέας, αἵτινες παρουσιάζουσι, κατὰ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς βλαστήσεως, ποικιλίαν χρωμάτων ἀρκετὰ εὐχάριστον. Το μέρος τοῦτο εἶδος τι ἀμφιθέατρον ὅπου εὐρίσκει τις, ἐν μέσῳ χειμῶνος, τὰ θέλητρα τοῦ ἕαρος. Ἐκ τῶν ὄρεων τούτων πίπτουσιν ὕδατα, σχηματίζοντα πολλοὺς καταρράκτας καὶ τῶν ὀποιῶν ὁ κρότος ἐπαναλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν ἤχων προσθέτει νέας χάριτας εἰς τὴν τερπνότητα τοῦ τόπου τούτου. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τοῦ Μάγγερτον παρατηρεῖ τις λίμνην τῆς ὁποίας δὲν φαίνεται ὁ πυθμὴν καὶ τὴν ὀποιᾶν ὀνομάζουσι ὀπήν τῆς κολάσεως. Ἄμα ἀποβίβασθεις, ἔσπευσα νὰ ἐπικεφθῶ τὸ μέρος. Ἐξέπλάγην μεγάλως, τὸ ὁμολογῶ, παρατηρῶν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν αὐτὴν μορφήν, τὴν αὐτὴν ἑκφρασίαν τῆς φυσιογνωμίας εἰςαστον τῶν χωρικῶν, τοῦ ὀποιῶν ἀπῆλθον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου. Ἰφ' ὄντι ἡ ὁμοιότης ἧ τις ὑπάρχει εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δίδει νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἅπαντες εἰσὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Εἶναι ἐν γένει μὲν μικροῦτοι, ἀλλὰ καλῶς σχηματισμένοι,

ἀντέχουσιν εἰς τὴν πείναν, τὴν δίψαν, καὶ εἰς τὸν κόπον, ἔχουσιν ὠραίους ὀδόντας, ἀρίστην χροιάν καὶ τὸ πλέον ἀνδρικὸν ὕφος. Αἱ γυναϊκῆς τῶν ἤθελον εἶσθαι ὠραῖαι, ἐὰν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἦσαν ὀλιγώτερον γονδροειδῆ, τὸ πάθος τὸ ὅποιον αὐταὶ ἐμπνεύουσι διαδηλοῦται εἰς πᾶσαν περίστασιν διὰ τῶν ἐπιχθῶν καὶ ὑπερβολικῶν φιλοφρονήσεων τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἤθελον εἶσθαι εἰς ἐντέλῃ ἀντιθεσιν μετὰ τὴν ἐξαιρέτην περιποίησιν τῶν γειτόνων τῶν Ἀγγλων.

Ἵπάρχει γενικὸν ἔθιμον εἰς τὴν νῆσον ὅλην καὶ διὰ τὸ ὅποιον ἐπρέσβευστα τὸ μεγαλύτερον σέβας, νὰ ἀνοίγωσι τὰς θύρας τῆς οἰκίας, οἷοςδήποτε καιρὸς καὶ ἀνῆναι, ὅταν κἀθῆνται εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ προσκαλῶσι τοὺς ξένους· νὰ ἔλθωσι καὶ συγκαθήσων· ὠφελῆθην συχνάκις ἀπὸ τῆς ἀλλόλοτον ταύτην φιλοξενίαν, τὴν ὀποιᾶν ἄλλως τε ἐπετύχχανα ν' ἀνταμείβω πάντοτε καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον. Ἰδίως δὲ μ' ἐξέπληξεν ἡ μανία τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἧτις διακρίνει τοὺς καθολικοὺς τῆς Ἰρλανδίας.

Ἀποδίδουσι εἶδος τι λατορίας εἰς τοὺς λύκους καὶ τὴν σιλήνην. Εἰς τὴν ἀνανεώσιν τῆς προσπίπτουσιν ἐνώπιόν τῆς, τῆ ἀπευθύνουσι τὴν κυριακηνὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐξορίζουσι νὰ τοὺς ἀφήσῃ φθίνουσα ἐπίσης ὑγιεῖς ὡς τοὺς εὔρε. Ἐχρυσιν ὑποτιθεμένους μάγους τοὺς ὀποιούς συμβουλευόνται εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ οἵτινες δὲν λείπωσι ποτὲ τοῦ νὰ ἀναμειγνύωσι τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ Θεοτόκε Παρθένε εἰς ὅλας τῶν τὰς γονητείας. Αἱ μαγείαι τῶν συνίστανται εἰς τὸ νὰ τὰς μεταχειρίζονται πρὸς ἕκαστην τῶν ἀσθενειῶν καὶ νὰ εὐκολύνωσι τὴν τεκνογονίαν, τὸν τοκετὸν κλπ. Ἐνίοτε παρατηροῦντες τὴν πλάτην τοῦ ἀρνίου, πιστεύουσιν ὅτι ἀνακαλύπτουσιν ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῶν, οἵτινες θέλουσιν ἀποθάνει πρῶτοι. Ἐὰν ἀποθάνῃ ἵππος τις κρεμῶσιν εἰς τὴν ὀροφὴν τὸν πόδα ἢ μίαν κνήμην, τὰ ὀποῖα θεωροῦσι τότε ὡς ἱερά. Προσκολλῶσι καὶ εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβης τῶν μὲ κλωστὴν βαμμένην μετὰ σαρφῶν τοὺς φλοιούς ὠν, ἵνα διατηροῦνται αἱ ὀρνιθῆς τῶν. Ἐὰν ὀμιλήτῃ περὶ τινος τῶν ἵππων τῶν, πρέπει εὐθύς νὰ πύσῃτε ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐὰν δὲν εἶναι παρῶν, νὰ εἴπατε ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ, ἀνευ τούτου ἀσθενεῖ, καὶ τότε εἶναι ὑπόχρεως νὰ τοῦ ἀπαγγεῖλῃ μίαν προσευχὴν εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ ὠτίου διὰ νὰ ἰαθῇ. . . .

Εἰς τινα τῶν ἐκδρομῶν μου πρὸς τὸν μύλον τοῦ Ὀτσόρου, συνέβη νὰ ζητήσω ὀλίγην φωτιανδιά νὰ ἀνάψω τὸ σιγάρον μου. Αἴρνης ἡ φιλικὴ χεὶρ τὴν ὀποιᾶν ἔσφιξα ἀπεσύρθη ὅλως σπασμωδικῆ καὶ ἀπειλητικῆ, καὶ ὁ φιλοξενήσας με συνέσπασε τὰς ὀρειάς του.

— Τοιοῦτοτρόπως ἀνταμείβεις τὴν φιλοξενίαν μου, ἐφώνησεν οὗτος, μοὶ ζητεῖς φωτιανκατὰ τὸν μάϊον μῆναί Σὺ θέλεις λοιπὸν νὰ με ὑπερστήσῃς βουτύρου καὶ γάλακτος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ θέρους.

— Ἀλλὰ καλὴ ἀνθρώπει, ἐπανελάδον ὅλως ἐστατικὸς, εἰπέ μοι λοιπὸν τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ τῆς αἰτήσεώς μου καὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης στερησεως;

Ὁ κομψὸς μου νηπιώτης διὰ πᾶσαν ἀπάντησιν ἔσειε μέγα ῥόπαλον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου. Ἡ ἐξήγησις ἔσον σκοτεινὴ καὶ ἀν' ἐμοῖς δι' ἐμέ, με ἦρκει, καὶ ἀπεσύρθη ὄχι χωρὶς νὰ δεῖξω εἰς τὸν θυμῶν Ὀκελλῶ τὸν στήθοντα σωλῆνα τῶν δύο μου πιστολίων. **